

Надя Петрова

Ева и ефектът на пеперудата

*или животът
на едно момиче
с аутоимунно
заболяване*

Издателство „Вдъхновения“ подкрепя авторските права. Авторското право повишава креативността, поощрява различните гласове, насърчава свободното слово и създава една жива култура. Благодарим Ви, че закупихте официално издание на тази книга, както и че спазвате законите за авторското право, като не възпроизвеждате, сканирате или разпространявате без разрешение части от нея под каквато и да е форма. По този начин Вие поддържате писателите и позволявате на „Вдъхновения“ да продължава да издава книги за всеки читател.

Информацията, съветите и препоръките в тази книга са предназначени за лична употреба. Те не отменят по никакъв начин професионалния медицински съвет, диагноза или лечение. *Ева и ефектът на пеперудата или животът на едно момиче с аутоимунно заболяване* не взема предвид индивидуалните изисквания, заболявания или други особености, които имате. Книгата не е предназначена за самолечение или самодиагностика, особено ако имате конкретни медицински препоръки.

За всички индивидуални специфики от здравословен характер молим да се консултирате с лекуващия Ви лекар, диетолог, нутриционист или друг специалист.

© Надя Петрова – автор

© Александра Милева – илюстратор

ISBN 978-619-7342-02-4

2016 година

ИК ВДЪХНОВЕНИЯ

МОМИЧЕТАТА

О, боже! Не, не и Зоя. Не искам да я виждам точно сега. Нямам сили за нея. Сега пак ще ми ги наговори едни, все едно ми е малко шефа в студиото.

Шефът носи прякора Почитаемия, защото се разхожда със самочувствието на кралско величие, особено откакто сложи и очилата с рогови рамки. Отделно пуфти и мрънка по цял ден и говори на всички на „Вие“, при това толкова тихо, че се налага да се напругам цялата, за да го чуя какво казва. Понякога, разбира се, повишава глас, но това е само в екстремни ситуации като онзи път, когато изпратих една и съща примерна рекламна визия на две конкурентни фирми, а те и двете взеха, че се влюбиха в нея. Пффф! Голямо мазало беше тогава. Трябваше по спешност да измисляме 2 (две!!!) нови рекламни послания и да убедим клиентите, че са по-добри от предишната... Почитаемия също така ходи с папионка на коктейлите в офиса, пие странни напитки и изобщо прилича на някое полезно изкопаемо от миналия век. Тази седмица пак се беше наперил заради новия клиент, който доведе. Винаги като има нов клиент, в началото е доста страшно, защото се опитва да се покаже като голямата работа, та последната седмица ми беше направо ад. Добре, че свърши и имам среща с момичетата, за да се разсея.

Добре де, Зоя ме видя, няма да ми се размине.

– Хей, здравей, кукло! – започва да ме оглежда критично тя. И разбира се, избухва в типичен Зоя стил. Нейното дори си има име. – Зоя talk. Толкова ни е омръзнала с Нина, че правим проверка във Фейсбук преди всяко излизане къде е, за да не се засичаме по погрешка.

Здрасти, Зоя. Как я караш? – питам задъхано и започвам да подскачам от крак на крак, за да покажа, че бързам. На нея обаче не ѝ пука.

– О, боже, изглеждаш жестоко! – започва с картечните изстрели тя и виждайки триумфалният поглед в очите ѝ, разбирам безвъзвратно, че е измислила вече нещо, с което да ме жегне. – Качила си няколко килограма, но ти отиват ужасно много! От къде докопа тези дънки с подпънки на дупето? Супер модерни са! Една приятелка си е взела такива от Дубай – а-ла Кардашиян. Твоите от къде са? О, и тази коса – по-добре не я носи на опашка, че е малко редичка, да не ти пада косата? Защо не се подстрижеш късо, така няма да си личи много, че оредява? Освен това е супер хит, всички актриси в Холивуд са с къси коси напоследък.

– Ъъъ – наежих се аз като гуцер от благородническо потекло, – това си е моето дупе и нямам подпънки! – и продължавам, преди да е успяла да каже още нещо. – Обаче сега бързам, хайде друг път ще си поговорим! Ще ти се обадя! – и се изстрелвам с 200, молейки се да не реши да тръгне в моята посока.

– Ооо, и поздравления за бебето! – успява да се провикне тя след мен, докато ускорявам ход.

Пффф! Измъкнах се. Не че ми се размина, де, но поне беше сравнително леко. Само като се сетя какви ги наговори на Деси последния път. На милата ѝ отне няколко месеца да си върне самочувствието.

И все пак – подпънки на дупето! Бебе? Напъняла ли съм наистина? Вярно, че напоследък ми трябва няколко движения в повече и малко чупки в кръста, за да си закопчея дънките, а онази готината синя рокля с плисираната пола и прилепналото бюстие не ми става вече, но това са 3 – 4 килограма. Напълно нормално е. Изобщо не ми личат! Все пак всички качват и свалят по 5 – 6 килограма през сезоните. Освен това наскоро четох, че с годините също е нормално да се качат няколко килограма. На 30 съм, но това вече са си години. Няма как да изглеждам като на 20, нали! Мисля, че дори в последната EVA пишеше, че според Моника Белучи от едни години нататък е супер ВАЖНО да си с няколко килца отгоре, за да изглеждаш по-добре – опънато лице, по-малко бръчки, хубав бюст. Пффф! Какво като съм по-пухкава, стои ми добре, не е като да тежа 100 кг. Само 60 са... или там някъде. А и Краси е доволен – бюстът ми е почти с половин размер нагоре. Ами косата? Наистина ми пада напоследък. Но това се случва всяка есен според Краси. Напомня ми го всеки път, като започна да се паникьосвам, било нещо свързано с промяна в климата.

Изобщо не възнамерявам да си губя съня заради някаква си коса. Ще си взема едни витамини за коса след обяда с момичетата и готово.

Момичетата. Лелеее, като се сетя какви ѝ ги наговори Зоя на Деси предния път за косата ѝ. Деси е къдравелка за разлика от мен и косата ѝ често прилича на разплетена дамаджана, но в добрия смисъл на думата. Така де, поне на мен ми харесва. Фризьорът ми винаги казва, че всеки искал това, което няма. Може и да е прав, защото от срещата със Зоя насам Деси постоянно ходи да я изправя и не смее да си покаже носа навън, без да е вързана, изправена, на плитки или на плътно прибран кок. Мен ако ме питаш, с плитките прилича на изтърван тийнейджър, а с кока – на някоя лелка, работеща в начално училище... Иначе е супер слаба и сладка, от тези жени, които ядат каквото им падне и пак са си ходещи скелети. Освен това всичко ѝ стои все едно е шито за нея като по поръчка, затова изобщо не е изненада за никого, че най-често е облечена с прилепнала по тялото рокля или тесен панталон. И дори като реши да сложи нещо по-широко, имам чувството, че изглежда още по-слаба. Завиждам ѝ, честно. На мен всяка храна ми се лепи. Да не се отпусне човек за минутка! И бам! Любовни дръжки!

Ами Катя. Нещо напоследък няма късмет с мъжете. Онзи, последният, дори не си направи труда да скъса с нея като хората. Просто спря да ѝ се обажда и да си вдига телефона. Големи смотаняци са някои мъже. Бих казала на тази свиня едно-две неща, ако го видя някога. Като например какво мисля за него, за майка му и за родата му до десето коляно.

Ох, а Нина с тази бременност. Постоянно ѝ е лошо. Дано да отминие скоро. Имам чувството, че това бебе ѝ изпива силите още преди да се е родило. Тя обаче изглежда супер щастлива, постоянно въздиша от радост, като си погледне корема, и бълва огън от ноздрите си като змей, ако някой посмее да каже нещо накриво за нероденото ѝ отроче. Представям си какво ще стане после... Ако съдя по Мая, ще я забравим за 3 – 4 години напред или поне ще се наложи да свикнем да я гледаме пуфтяща като локомотив, докато търчи след него. Това ще бъде най-разглезеното дете от тук до Северния полюс, главата си залагам. От сега е започнала и да ни подкочоросва да се присъединяваме към редиците на мамите и ние, а Краси, приятелят ми, какъвто си е

завеян, е започнал да се замисля, но засега му излизам с коза за сватбата. Така де, като иска бебе, да го направи законно. И без това тепърва имам да правя кариера, а в студиото само като чуят думата „бебе“, и ги втриса всичките...

Влизам в ресторанта, където имаме среща с момичетата. Със закъснение, разбира се. Колкото и рано да тръгна, все нещо не ми се получават нещата да пристигна навреме. Преди обвинявах таратайката, че постоянно нещо ѝ се случваше. Но сега с новата мазда нямам извинения, ако не броим трафика, паркирането и факта, че все още карам като настъпена мравка от страх да не я издраскам някъде или някой да не ме удари.

Заварвам ги седнали на едно сепаре в дъното – Деси, Катя и Нина. С Деси сме заедно от университета, а с Катя и Нина се запознахме преди 4 години на едно парти в офиса. Бях приготвила за партито запазената ми марка – шоколадов мус, и стоях изпъчена до масата с десерти да не би някой да пропусне, че съм го правила аз. Голяма гордост ми е до ден днешен този мус – сметана, яйца, тъмен шоколад и захар. Направо се топи в устата. Катя и Нина пък се оказаха луди кулинарки. Катя гледа по цяла вечер 24 kitchen и готви постоянно, а Нина има блог с рецепти и веднага ми направи оферта да снима муса и да сподели рецептата ми при нея. Като виден маркетинг с 2 награди зад гърба си (добре де, наградите бяха за екипа, но и аз съм част от него, нали) веднага си представих как ще стана супер известна и до няколко дни всички медии ще се надпреварват да показват рецептата ми и да ме канят във всички кулинарни предавания. Нищо от това не се случи и славата ми си остана на стендбай режим, но пък от тогава сме неразделни.

– Да ви кажа ли кого срещнах току-що? Още ме държи! – започвам аз още от вратата. Така де, имам нужда от успокоение за тези дънки с подпънки на дупето. Изобщо не съм толкова дебела.

– Оооо – подбелва очи Нина, – само не ми казвай, че си видяла Мая с бебето и ти е надула главата за кърма, ваксини и раждане вкъщи с дула? Аз попаднах на нея миналата седмица и после сънувах кошмари няколко нощи подред. Едната нощ дори се събудих плувнала в пот, докато си представях как около мен се чуват тибетски ритми и едно хипибабе с бели дълги коси и корона от диви цветя стои над мен и крещи: „Напъвай! Напъвай! Това бебе иска навън!“.

Всички избухваме в бурен смях и аз блажено се разтапям на единствения свободен стол, докато си намествам чантата на гърба на седалката. Бутилката с вино се оказва на милиметри от лицето ми и едвам смогвам да си наляя чаша живителна течност, докато реално съм на ръба директно да ухапя бутилката. Изпивам една чаша почти на екс и започвам да обмислям как най-незабелязано да си сипя втора, когато сервитьорът, гад мръсна, се появява от нищото и ми казва нахакано:

– Може би госпожата е жадна и иска вода?

Никаква вода не искам, влечуго такова! Искам си виното и го искам веднага! Обръщам се към него с най-изпепеляващия си поглед, оглеждам го от горе до долу и уточнявам:

– ГоспожиЦАТА не е жадна, благодаря Ви много.

След това си наливам демонстративно втора чаша вино, слагам слънчевите очила и изнасям устни напред, както се носи Зоя през повечето време. Деси включва веднага, нали си е патила като мен, и започва да пърха с очи притеснено:

– Не ми казвай, че си видяла Зоя? Майко мила, успя ли да се измъкнеш? Аз вече като видя жена, която дори и бегло прилича на нея, сменям рязко посоката. Точно онзи ден закъснях за една среща с 20 минути, защото си спретнах туристическа обиколка на София по принуда, за да я заобиколя.

– Пффф, аз обаче не успях – откривам 24-каратова усмивка аз и махам очилата, – но пък разбрах, че съм напълняла, особено в областта на дупето, и скоро ще оплешивея.